

I lastrummet på mellemdækket var der ophængt store forhæng af sejldug, der inddelte det i tre rum: et til ægtefæller og børn, et til ugifte mandfolk og et til ugifte fruentimmer. Familiernes sovesteder lå agterude og bestod af skillerum, sammentømret af grove brædder. De lignede båse til kvæg eller heste. Der redtes op på dørken med madrasser eller løs halm. De ugifte lå i køjer, der var ophængt mellem dæksplankerne i fartøjets langskibsretning, der var både én og tomandskøjer og nedre og øvre sovesteder. Der stod støvskyer op fra de sjældent udluftede madrasser, tæpper og skind, når udvandrerne bredte deres sengeklæder ud og ordnede deres senge i lastrummet på Charlotta, sovesteder til 78 mennesker. For fodenden af sovestederne måtte passagererne anbringe deres ejendele. Der var lavt til loftet dernede, og luften blev tyk og kvælende. De tre rum med sejldugsforhængene var allerede små nok, og nu blev de fyldt med sengetøj, vadsække, madkasser og bylter, så de skrumpede ind og blev endnu mindre. Hist og her stod der små enkle borde eller spiseklapper, hvor folk kunne sidde og spise, og de blev hurtig overfyldt med kurve og bæresække der jo skulle anbringes et eller andet sted. Til sidst var der næppe nok en plet, hvor folkene kunne sætte en fod. Det var kun gennem storgulgen, lyset slap ned på mellemdækket. Når det blev mørkt om aftenen, blev der tændt nogle svagtlysende petroleumslamper der hang i række langskibs.

Senere bliver læseren indviet i de to meget unge brødres observationer af hvad der foregår oppe på dækket og deres indtryk af denne verden:

Ynglingene stod der og kikkede op under sejldugens tag: de talte sejlene, der stod udspændt over deres hoveder, og fik det til elleve. Masterne var vel en tredive-fyrretyve favne (red: 1 favn=188 cm) høje og virkede højere end noget kirkespir. De graner her fra de dybe skove var kommet på langfærd på havet. Træer, der havde været deres nærmeste naboer, stod endnu tilbage på deres grosteder hjemme i lunden. De blev stående på deres rod og kom aldrig til søs: Også blandt skovens træer var skæbnen forskellig fordelt. Sære net, der var knyttet af svære reb, hang oppe i masterne. Et par af søfolkene klatrede omkring deroppe og råbte til hinanden. De unge mænd fra den faste jord blev svimle, da de så dem hænge der: De kunne ikke se, at sømændene havde noget at holde sig fast ved. De var bange for, at fyrene når som helst skulle miste fodfæstet. Robert og Arvid (red: Roberts ven) blev stadig mere forbløffede over, hvor lidt plads der var at bevæge sig på. De talte skibets længde og bredde op i skridt og strakte godt ud, så at de tog omtrent en favn i hver to skridt. Så fik de længden til 40 og bredden til 8 skridt. Gulvet i den største af bondestuerne derhjemme var lige så stort som skibsdækket her. Det var ikke bare på afstand, at deres båd var lille. 40 skridt lang og 8 skridt bred - og her skulle være plads til næsten hundrede mennesker, så at de kunne både bo og sove og spise og forrette alle deres fornødenheder. Hvis de alle sammen kom op på dækket på samme tid, ville der blive så lidt plads, at de skubbede hinanden i vandet.

Senere lader Moberg få os et indtryk af de tanker om havet og selve rejsen, som de to brødre gør sig undervejs

De unge mænd stillede sig ved rælingen og kikkede ned i vandet... Arvid gyste...Havet dernede lå så gyseligt nær. Han blev bange og sagde: Hvis vandet stiger bare en halv alen (red: 1 alen= ca. 63 cm) til, så drukner vi. Nogle øjeblikke foresvævede denne mulighed Robert, men så svarede han: Der var ingen fare på færde. Hvis havet steg endnu højere, så ville det jo også løfte skibet højere op. Arvid rystede på hovedet, han kunne ikke gå ind på kammeratens eventyrlige tankegang. Så fortsatte de to amerika-farende bønderknægte med at syne og besigtige skibet fra for til agter...På landjorden havde Robert altid forestillet sig et sejllende skib på havet som noget skinnende hvidt. Han havde tænkt sig, at sejlene på skibet var som en engels hvide vinger. Men Charlotta af Karlshamn førte gråsorte sejl, der var skidne af vind og vejr, jordgrå som kartoffelsække på de lerede marker om efteråret. Briggen Charlotta havde ikke englevinger. Hun var ikke en jagt med hvide sejl, der fløj let over havet, men en stræbsom lastbåd med råjern i lasten; hun lå dybt i søen og pløjede sig tungt frem gennem vandet. Dette var ikke Roberts drømmeskib, det var ikke det skib, han havde set i sine længselssyner både ved nat og dag. Men han begyndte alligevel at synes om det, som han nu gik rundt her på dækket og kikkede op i rigningen: deroppe sværmede måger omkring, og deres vinger skinnede hvide og renvaskede mod de grå sejl. Han var med i et stort eventyr. Bare han kunne slippe for at gå derned.

Efter at han overlevet passagen over Atlanterhavet ankommer hovedpersonerne til New York, hvorfra de rejser videre med dampskib til Albany. I nedenstående befinder de svenske brødre og deres familier sig på dampskibet *The Emigrant-Transfer Isaac Newton* op ad Hudsonfloden.

Flodbåden forlod New York klokken otte om aftenen, fuldt lastet med passagerer og gods. Menneskene blev drevet sammen på underste dæk, mens deres flyttegods stabledes sammen forude på øverste dæk, hvor det tårnede sig op i højde med dampfartøjets skorstene. For indvandrerne blev det en nat uden savn. Der var ikke indrettet sengepladser til passagererne, som var blevet pakket så tæt sammen under dæk, at der ikke engang var plads nok til, at de kunne lægge sig på dørken. Forældre holdt deres små børn i armene; større børn og voksne stod ret op og ned, og blev deres ben trætte i denne stilling, prøvede de på at finde hvile ved at støtte sig til hinandens kroppe. Men om bord på denne båd skulle de kun sejle denne ene nat. Og den nat ville de have kunnet sove uden ængstelse for deres liv, hvis de blot havde haft plads at strække sig på. Denne rejse var ingen urolig og farlig sejlads på et oprørt 'hav med voldsomme krængninger og rulninger, men en jævn og sikker fart ad en stille og tryk flod: Hudson åbnede sig i hele sin bredde for deres fartøj, med pynter, øer og vige og strømmede gennem sit leje med stille styrke. Gennem nattermørket løftede flodens høje, bratte bredder sig som mørke, hemmelighedsfulde fæstningsvolde, som i tavs årvågenhed vogtede og skærmede deres vandvej på begge sider. Og at sejle på et vand, hvor de så land på både deres højre og venstre side, var for disse oceanfarere næsten som at færdes på den faste jord.

Efter deres tur op ad Hudson floden i staten New York, skal vores svenske hovedpersoner rejse videre med jernbane til Chicago. Moberg skriver således om denne del af rejsen:

En time efter dagbrækningen lagde Isaac Newton til ved kajen i Albany. Udkørte, forvågede og slatne i lemmerne forlod indvandrerne båden og blev opdelt i smågrupper af deres tolke og vejvisere, som ad en vej langs floden førte dem hen til jernbanestationen. De blev vist ind i en stor sal i stationsbygningen, hvor de, der kom fra samme hjemland, blev stillet for sig, og så fik de alle sammen: englændere, irere, tyskere og svenskere af tolkene på deres eget tungemål besked på at blive stående ganske stille: Ingen måtte røre sig ud af stedet. De fik ikke at vide, hvorfor de skulle stå stille, men lidt efter lidt gik det op for dem: To amerikanske vagtmænd gik rundt om dem og pegede med fingrene på hver eneste af dem: De skulle tælles. Mændene vendte tilbage og pegede og mumlede og talte efter, og igen gav tolkene dem besked på at blive stående stille - der var nogle, der havde flyttet på sig, så at mændene, der talte dem op, var løbet sur i det. Indvandrerne optaltes her som får i en fold, for antallet skulle stemme med cifrene i kontrakten med fragtkompagnierne. Så blev de sluppet ud af stationsbygningens ventesal og fik endelig lov at stige op i dampvognen.